डन्नोचे साहस

17

निकोलाई नोसोव्ह

बेंडम आणि ट्विस्टम

काईट शहरात

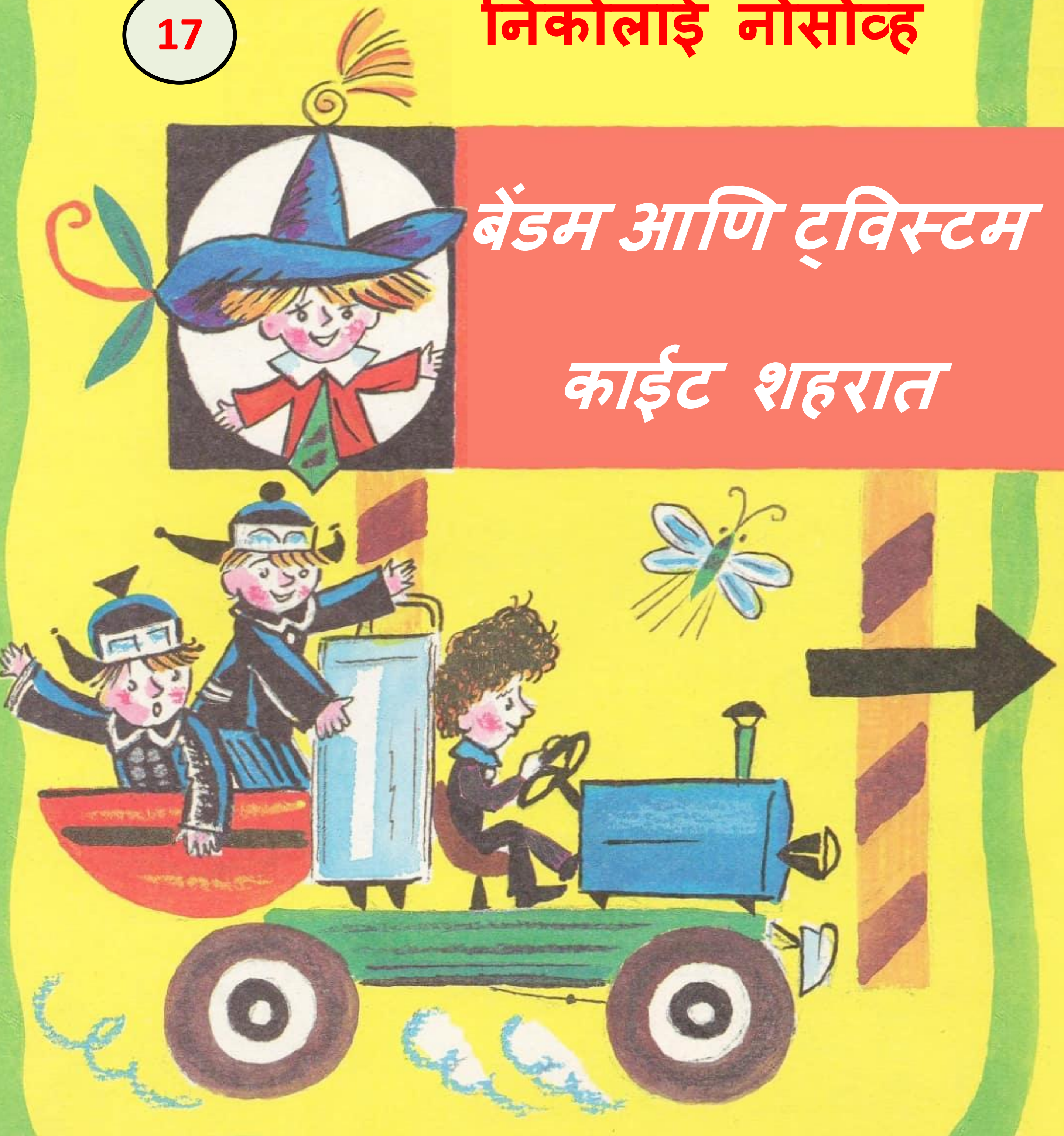

RADUGA PUBLISHERS

डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

17

बेंडम आणि ट्विस्टम काइट शहरात

रेखाचित्रे: बोरिस कलाउशिन

मराठी: अश्विनी बर्वे

RADUGA PUBLISHERS
MOSCOW

लवकर करा, लवकर करा, बाहेर या,

दोन आणि चारच्या गटात रांगेत उभे रहा,

सर्व माईटस स्त्री आणि पुरुष,

दिवसाची सुरुवात व्यायामाने करा!

कवी पोझी यांनी लिहिलेल्या याच गाण्याने बेंडम आणि ट्विस्टम यांनी आपल्या दिवसाची सुरुवात केली. जेव्हा ते दोघे आपले गाणे गात आणि कवायत करत रस्त्यावरून जात होते तेव्हा ग्रीनव्हिलचे रहिवासी अजूनही झोपेत होते.

आदल्या संध्याकाळी, त्यांना कळले होते की माईट्स मुलीची गाडी दुरुस्त करता यावी म्हणून त्यांना हॉस्पिटलमधून सोडले जाणार आहे. आणि म्हणून, सूर्य उगवायच्या खूप आधीच, त्यांनी आपले कपडे परत देण्याची मागणी सुरू केली. गोंधळाची सर्वाधिक भीती वाटणाऱ्या हनीसकलने, त्यांना शक्य तितक्या लवकर बाहेर सोडणेच बरे, असे ठरवले.

आणि आता ते रस्त्यावरून कवायत करत जात होते आणि आपल्या गाण्यांनी ग्रीनव्हिलच्या रहिवाशांना जागे करत होते. काय होत आहे हे पाहण्यासाठी काही मुली खिडक्यांकडे धावल्या, तर काहीजणी दारांमधून बाहेर आल्या.

"तुमचं गॅरेज कुठे आहे, मुलींनो?" बेंडम ओरडला.

“हे बघ, मी तुला दाखवते,” लाल रंगाची टोपी आणि मऊशार चंदेरी सुरवंटाची कॉलर असलेला निळा कोट घातलेली एक मुलगी म्हणाली.

“आपण उजवीकडे वळायचं की डावीकडे?” बेंडमने विचारले.

“ठीक आहे,” त्यांच्या लेदर जॅकेटकडे चोरून नजर टाकत त्यांच्या गाईडने उत्तर दिले.

“उजवीकडे वळा! लवकर चला!” बेंडमने आज्ञा दिली. “डावीकडे, उजवीकडे! डावीकडे, उजवीकडे!”

ट्विस्टम त्याच्या मागोमाग चालत होता आणि त्यांच्या वाटाड्याला त्यांच्यासोबत राहणे मुश्किल झाले होते. बेंडम आणि ट्विस्टम इतक्या वेगाने चालत होते की, जिथे थांबायला हवे होते ते फाटक ओलांडून ते पुढे निघून गेले.

“थांबा, थांबा!” त्यांचा मार्गदर्शक ओरडला. “तुम्ही पुढे निघून गेला आहात!”

“मागे वळा!” बेंडमने आज्ञा दिली. ते मागे फिरले आणि त्यांच्या मार्गदर्शकाने त्यांच्यासाठी उघडे ठेवलेल्या दरवाज्यातून आत गेले. ते एका अंगणात पोहोचले, ज्याच्या दूरच्या टोकाला कौलारू छप्पर असलेली एक झोपडी होती.

“याला गॅरेज म्हणता? ही तर फक्त एक जुनी, मोडकळीस आलेली शेड आहे,” असे ट्विस्टम दुहेरी दरवाजे उघडत म्हणाला. आत एक गाडी उभी होती.

तोपर्यंत आणखी काही मुली अंगणात आल्या होत्या.

"या शेडमध्ये अंधार आहे," बेंडम म्हणाला. "चला गाडी बाहेर काढूया."

“पण ती चालत नाही, ती बंद पडली आहे,” मुली म्हणाल्या.

“ठीक आहे, आपण तिला बाहेर ढकलू. चला मदत करा. एक, दोन — ढकला! एक, दोन — ढकला!”

किरकिर आणि कर्कश आवाज करत गाडी बाहेर निघाली.

एका मिनिटात बेंडम आणि ट्विस्टम त्याच्या खाली होते, आणि आश्चर्यचकित झालेल्या मुली त्यांच्याकडे कौतुकाने पाहत होत्या.

“उफ्फ! टाकी गळतेय,” गाडीखालून आवाज आला. “टक, टक, टक! एक बोल्ट ढिला झालाय. हम्म! सिरपचा पाईप फुटला!”

थोड्याच वेळात ते सरपटत बाहेर आले.

“आम्हाला एक पान्हा, एक पक्कड, एक हातोडा आणि एक सोल्डरिंग आयर्न द्या,” बेंडम म्हणाला.

“आमच्याकडे त्यापैकी काहीही नाही.”

“सर्व मुले काइट टाउनमध्ये राहतात.”

“ते लांब आहे का?”

“सुमारे एक तासाच्या चालण्याच्या अंतरावर.”

“तुम्हाला एक तास लागला तरी आम्हाला त्याहून कमी वेळ लागेल. तिथे कसे जायचे ते सांगा.”

“या रस्त्याच्या शेवटी उजवीकडे वळा, शेतांमधून जाणाऱ्या रस्त्यापर्यंत सरळ पुढे जात राहा, त्या रस्त्याने पुढे जात राहा, म्हणजे तुम्ही काइट टाउनला पोहोचाल.”

“समजलं,” बेंडम म्हणाला. “लवकर निघा! पण थांबा — आम्ही जाऊन येईपर्यंत तुम्ही काही जुन्या चिंध्या शोधा आणि गाडी स्वच्छ करा. मोटार गाड्यांना चांगली काळजी घेतलेली आवडते.”

“आम्ही करू,” मुली म्हणाल्या.

“चला अच्छा. लवकर निघूया!”

आणि ते निघाले. रस्त्याच्या टोकाला पोहोचताच बेंडमने गाण्याचा आदेश दिला, आणि त्या दोघांनी मोठ्याने गायला सुरुवात केली:

“मी आणि माझा मित्र निघालो,
चमकणारे आकाश पाहून आनंद झाला.
दरी आणि टेकडी ओलांडून,
पिवळ्या डॅफोडिलमुळे उजळून निघालो.
अचानक आम्हाला एक बेडूक भेटला.
रस्त्यावरून आमच्या दिशेने उड्या मारत येत,
आम्ही शक्य तितक्या वेगाने घरी पळत गेलो.
मी आधी धावलो आणि तो शेवटी धावला.”

ते गाणे संपल्यावर त्यांनी दुसरे, मग तिसरे गायले. लवकरच ते शहराबाहेर पडले आणि शेतांमधून चालू लागले. जवळपास एक तास प्रवास करून ते काइट टाउनच्या दृष्टीक्षेपात आले, तेव्हा त्यांना रस्त्याच्या मधोमध एक गाडी उभी असलेली दिसली. तिच्या आत कोणीही नव्हते, पण त्याखालून त्यांना तेलकट काळ्या पँटमधील पायांची एक जोडी बाहेर डोकावताना दिसली.

"ऊन खात बसतेयस का, बुटक्या?" ट्विस्टमने विचारले.

गाडी खालून एक कुरळे काळे डोके बाहेर आले.

"हो, गाडीखाली उन्हात शेकतोय," असे उत्तर आले.

"काय अडचण आहे?"

"सिरप कमी आहे की सोडा-वॉटर जास्त आहे — नक्की काय ते कळत नाहीये, जाऊ दे!"

तो खालून बाहेर आला आणि त्याने एका चाकाला लाथ मारली.

त्याचे जॅकेट, त्याच्या पॅन्टप्रमाणेच, इतके काळे आणि तेलकट होते की ते चकचकीत चामड्यासारखे चमकत होते. स्पष्टच होते की, तो बिचारा गाडीत बसण्यापेक्षा जास्त वेळ गाडीखालीच घालवत असे, जसे की सोडा-वॉटर गाड्यांच्या मालकांच्या बाबतीत अनेकदा घडते.

बेंडम यंत्राभोवती गोल फिरत त्याचा अभ्यास करत होता, आणि जेव्हा त्याला वर काहीच बिघाड आढळला नाही, तेव्हा तो आत शिरला. त्याने तिथे काही मिनिटे चाचपड केली, मग तो बाहेर सरपटत आला आणि डोके खाजवत उभा राहिला. तो बाहेर सरपटत आल्याबरोबर ट्विस्टमही आत शिरला, आणि तो बाहेर सरपटत आल्यावर गाडीचा मालकही आत शिरला. काही काळ ते आळीपाळीने हेच करत राहिले — आत शिरणे, बाहेर सरपटत येणे आणि डोके खाजवणे.

शेवटी बेंडमला अडचण काय होती ते कळले आणि लवकरच इंजिन जोरात चालू लागले. आनंदित झालेल्या मालकाने बेंडम आणि ट्विस्टम यांच्याशी हस्तांदोलन केले.

"धन्यवाद," तो म्हणाला. "तुम्ही इथे आला नसता तर मी दिवसभर ऊन खात बसलो असतो. कुठे चालला आहात? गाडीत बसा, मी तुम्हाला सोडतो."

बेंडम आणि ट्विस्टम यांनी ते कशासाठी आले होते हे त्याला सांगितले.

“मी तुम्हाला पान्हा, हातोडा आणि पक्कड देऊ शकेन, पण माझ्याकडे सोल्डरिंग-आयरन नाही,” असे गाडीचा मालक म्हणाला.

“आपल्याला काइट टाउनमध्ये एखादा सापडणार नाही का?”

“नक्कीच मिळेल. आमचा प्लंबर, टॅप्स, त्याच्याकडे नक्कीच असेल. आपण जाऊन त्याला विचारूया.”

ते तिघे गाडीत चढले आणि काही मिनिटांनंतर ते काइट टाउनच्या मुख्य रस्त्यावरून गाडी चालवत होते.

© Raduga Publishers 1990. Illustrated

Printed in the Union of Soviet Socialist Republics
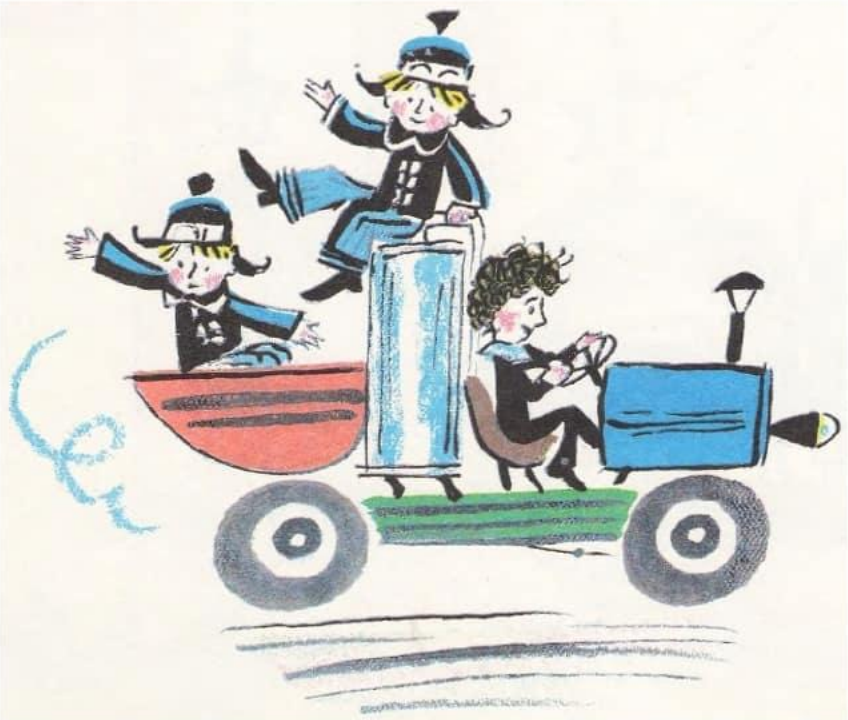
OCR vk.com/ak8englishbooks 2018